

(Priloga Vrtcu.)

Št. 10.

Ljubljana, dné 1. oktobra 1903.

XI. tečaj.

Deček in ptica.

„Oj ptičica drobna, oj ptičica mila,
Kaj plaši, kaj straši jesenski te piš?
Lahkó pač to zimo tu v naši vasici
Kje v skritem koticu lepó preživiš.“ —

„Oj detece drago, v tujino me žene,
Kjer klije vesela, zelena pomlad;
Tam dosti bo hrane zamé in mladiče,
A tukaj bi mraz nas pomoril in glad.“ —

„Oj ptičica drobna, oj ptičica mila,
Li vrneš še kdaj se v te kraje nazaj?
Saj skoro povrne pomlad se vesela,
Saj kmalu bo zopet zasnil nam maj.“ —

„Ko gorki zasijejo zopet vam dnevi,
Jaz tujo deželo ostavila bom,
Moj pot bo čez širno morjé v domovino,
Naravnost v ta gaj, kjer moj ljubi je dom!“ —

Cvetoš.

Izredno lepa čednost.

9. Častno spremstvo hvaležnosti.

Že marsikaj lepega sem vam povedal v proslavo hvaležnosti. Mislim, da se vam čimdalje bolj utrjuje prepričanje, zakaj sem jo imenoval izredno lepo čednost. Vendar smo se do zdaj skušali prepričevati le bolj o tem, kako je hvaležnost lepa sama ob sebi. A ta lepota se nam bo pokazala še v lepši luči, ako se oziramo še na one čednosti, katere so s hvaležnostjo v tesnejši zvezi, katere so v njenem častnem spremstvu.

Dušni voditelji trdijo kar v obče, da so vse čednosti v tesni zvezi med seboj, in hočejo s tem reči, da je človek, ki si je pridobil v precejšni meri eno čednost, obenem že kolikortoliko napredoval tudi v drugih čednostih. Posebno pa moramo tako trditi o hvaležnosti in reči, da si je oni plemeniti človek, ki se resnično trudi za temeljito hvaležnost, s to čednostjo pridobil že celo vrsto drugih čednosti. In to je zopet prednost, ki daje hvaležnosti poseben sijaj, in je nov krepak nagib, zakaj se *trudimo na vso moč*, da si pridobimo to izredno lepo čednost, ker s to pridobitvijo vzdegnemo takorekoč velik zaklad raznih krščanskih čednosti.

Da se tega vsaj nekoliko prepričamo, oglejmo si nekatere najznamenitejših spremljevalk in tovarišic, ki so tako rade poleg hvaležnosti in jih skoraj ne more pogrešati:

Najprej imenujmo sv. vero. Brez vere sploh ni mogoča nobena krščanska čednost; posebej pa bi brez te tovarišice nikakor ne mogla izhajati hvaležnost. Vera nas namreč uči, da je Bog naš neskončno dobrotljivi Oče, od katerega nam prihaja vse dobro, kar nam je v časni in večni blagor; po veri še le spoznamo, kaj nam je Marija in poleg Marije vsi drugi nebeški dobrotniki; vera nam še le prav pojasnuje, v kakšnem razmerju smo ljudje med seboj, kako odvisni drug od drugega; vera nas torej še le dovelj jasno prepričuje, koliko dobrot prejemamo od Boga narav-

nost in po svojih nebeških in zemeljskih dobrotnikih; vera nam torej še le prav dopove, kako zelo potrebna in pristojna nam je hvaležnost. Le veren človek more biti v resnici vsestransko hvaležen. Vera in hvaležnost se izpopolnjujeta med seboj: čim živejša je vera, tem večja hvaležnost in čim večja hvaležnost tem živejša vera.

Tudi krščansko upanje se močno utrjuje po hvaležnosti. Saj je že pri nas ljudeh tako, da nehvaležnikom ne maramo deliti dobrot. Ako pa opazimo pri onih, katere podpiramo, hvaležno srce in vidimo, kako dobro obračajo naše dobrote, nas bodo drugič kaj lahko omečili, da jih zopet obdarimo ali jim pomagamo po svoji moči. Ravno nehvaležnost je tolikrat kriva, da še pri dobrih ljudeh ne morejo dobiti siromaki potrebne podpore; skopuhe pa še posebno nehvaležnost potrjuje v trdosrčnosti, češ, kdo bi še darove delil takim nehvaležnikom. Po pravici pravi pregovor: „Zahvala je nova prošnja.“ Pri Bogu to pač ne more biti drugače. Če torej Bog vidi naše hvaležno srce, če je našim dobrotnikom znana naša hvaležnost v besedi in dejanju, ali nam ne bo taka hvaležnost dajala trdnega zaupanja, da v potrebi ne bomo zapuščeni, da smemo še trdnejše pričakovati časnih in večnih dobrot. O da, tudi krščansko upanje ni zadnje v spremstvu hvaležnosti.

Najbližja spremljevalka hvaležnosti pa je krščanska ljubezen, kakor sestrici sta si dobri. Saj hvaležnost ni pač nič drugega kot povračevanje one ljubezni, katero ima do nas ljubi Bog in katero nam izkazujejo naši nebeški in zemeljski dobrotniki. To povračujočo ljubezen — hvaležnost — bi smeli imenovati odsev ali odmev one prvotne ljubezni, ki jo imajo do nas naši dobrotniki; navadno jo imenujejo tudi protiljubezen ali nasprotno ljubezen. Torej je izključeno, da bi mogel kdo resnično ljubiti Boga, pa obenem mu biti nehvaležen; izključeno je, da bi kdo mogel ljubiti starše, duhovnike, učitelje in druge dobrotnike, a obenem jim biti nehvaležen. Zato sem pa že dokazoval v prvi številki, da je vsak greh — nehvaležnost ali naravnost do Boga ali obenem tudi do

drugih dobrotnikov. Kdo bi torej ne čislal hvaležnosti že zarad te vzvišene spremljevalke.

Poglejte nadalje v tem častnem spremstvu ljubo ponižnost. Ta čednost se more v vsej lepoti razviti le v hvaležnem srcu. Ko bi bili zavrženi angeli Bogu hvaležni za svoje vzvišene prednosti, bi jih gotovo grdi napuh ne bil strmoglavil v peklenko brezno, marveč ko bi bili hvaležni, bi bili ostali tudi ponižni. Ko bi bila Eva Bogu hvaležna za svoje neprecenljive darove in bi si ne bila nečimerno želela taka biti, kakor ji je satan obetal, da bo, ako greši: bi se ji ne bilo treba jokaje poslavljati iz raja in človeštvu bi ne bila nakopala toliko gorja; ko bi bila hvaležna, bi bila tudi pohlevna in srečna ter srečen ž njo ves človeški rod. Obrnimo pa se od Eve k Mariji in poslušajmo njen „Te Deum“, njeno prekrasno zahvalnico: „Moja duša poveličuje Gospoda... ker se je ozrl na nizkost svoje dekle... Velike reči mi je storil on, ki je mogočen in sveto njegovo ime;“ čudimo pa se obenem tudi nepremagljivi ponižnosti, ki vlada v njenem hvaležnem srcu. Ponižnost se razodeva že v hvalnici sami, v kateri se imenuje ubogo deklo in niti črkice ne pripisuje svojim zaslugam, marveč vse le Bogu, posebno pa v onih besedah, ki jih je izrekla takrat, ko je bila povikšana na vrhunec tvoje slave: „Dekla sem Gospodova; zgodi se mi po tvoji besedi.“ — In slično se godi še zdaj vsepovsod: hvaležni ljudje ponižno pripisujejo svoje prednosti in svojo veljavo Bogu in dobrim ljudem, le slabosti in napake pišejo na svoj račun. Kajne, krasna spremljevalka — skromna ponižnost v družbi hvaležnosti!

Ne prezrite v tem častnem spremstvu ljubke zadovoljnosti. Nezadovoljnost namreč navadno prihaja odtod, ker ne znamo ceniti onih dobrot, ki jih že imamo, marveč si želimo le vedno še novih, večjih. Bistvo hvaležnosti je pa ravno v tem, da znamo prav ceniti že prejete dobrote ter po vrednosti čislamo dobroto in dobrotnika. Hvaležni človek ne gleda vedno na one, kateri imajo več nego on, marveč se rajše ozira po onih, katerim se slabše godi nego njemu, in ponižno spozna, da je nevreden še tega, kar je in

kar ima. Na to blago spremljevalko opozarjam tem bolj, ker se čimdalje manjkrat vidi v sedanjem času.

Imenoval bi lahko še mnogo čednosti, ki so kolikortoliko odvisne od hvaležnosti. Le mislite, na primer, na potrpežljivost; saj sem vam že rekel o drugi priliki, da je najvišja stopinja hvaležnosti ravno v tem, če smo Bogu hvaležni celo za trpljenje ter govorimo s hvaležnim Jobom: „Ako smo prejeli dobro iz božje roke, zakaj bi hudega ne?“ Spominjajte se zmernosti, treznosti, varčnosti. Ako smo Bogu res hvaležni za njegove darove, jih pač ne bomo zlorabili z nezmernostjo, pijanostjo, grešno zapravljenostjo itd., da bi ga tako žalili celo z njegovimi darovi, dobrotami. In tako, mladi čitatelj, še dalje sam premišluj in našel boš gotovo še druge čednosti, vrle spremljevalke rajske deve — divne hvaležnosti.

Misli večkrat na to, za koliko se najprej pomakneš v dobrem, ako si pridobiš istinito hvaležnost.

Nadležna muha.

(Basen.)

Grozeči, črnosivi oblaki so se leno vlekli čez gorovje, zavijajoč celo okolico v polumrak. Zavladala je tolika tišina, da še celo neugnana trepetlika ni več trepetala s svojimi suličastimi listi.

Vse je slutilo bližnji vihar.

Tudi pajek-križavec jo je ubral iz prilično razpete mreže na podstrešnem voglu v kotiček, odkoder je brezskrbno strmel v temačni svet.

To je opazila nadležna muha. Ni si mogla kaj, da ne bi premetenega krvnika vsaj desetkrat podražila. Drzno je obletavala njegovo mrežo, in dasi je enkrat skoro obvisela v pajčevini, ni to nič izdalo, ampak se je le še drznejše in nevšečnejše zaganjala semintja.

Pajek pa je žedel v svojem kotičku in mirno požiral jezo.

Kar zavije sapa, znanilka naliva, zavrti in dvigne cestni prah ter se zasuče krog hišnega vogla.

Nadležna muha se je ravno zagnala proti pajkovi mreži, ko jo zajame sapa in potisne vanjo. Čimbolj se je skušala izmotati in iztrgati iz grozних vezi, tembolj se je še zamotala vanje in žalostno poginila.

Uvidela je, da „kdor nevarnost ljubi, v nji pogine.“

— e.

Vrč poln solz.

(Narodna.)

ekoč sta živela mati in sinček. Mati je imela sinčka-jedinčka neizrečeno rada. Pristrčno ga je ljubila in nikjer ni mogla biti brez njega.

Toda Bog pošlje hudo bolezen, ki je med otroki hudo razsajala. Tudi sinčka je napadla, da je zbolel na smrt. Tri dni in tri noči je čula, molila in jokala mati pri bolnem detetu — pa zaman — umreti je moralo.

Mati je ostala sama na božjemu svetu. Neizmerna žalost se je poloti. Ne jé nič, ne pije nič, temveč joka zopet tri dni in tri noči brez prenehanja in vedno in vedno kliče svoje dete v življenje nazaj.

Ko tako sedi zatopljena v globoko žalost že tretjo noč in že ni imela nobene solze več ter je bila izmučena do smrti, se natihoma odpro vrata. Hudo se mati prestraši, kajti pred njo stopi umrlí otrok. Bil je opravljen kakor angelček in lep kot božja prikazen. Smehljal se je pa tako sladko in milo kakor sama nedolžnost. V rokah je držal vrč, ki pa je bil poln do roba. In otrok izpregovori: „Ljuba mamica, ne plakaj več! Glej, v tem vrču so tvoje solze, katere si pretočila zame. Angel žalosti jih je ulovil v to posodo. Ako potočiš le eno samo solzo še zame, bode vrč prepoln in solze se bodo razlile. Potem pa jaz ne bodem imel miru v grobu in ne rajskega veselja. Zato, ljuba mamica,

ne plakaj več za svojim detetom. Tvojemu otroku je sedaj dobro, predobro v angelski družbi.“

Nato dete izgine, mati pa preneha jokati, da ne bi kalila otroku grobne tišine in rajskega veselja.

Malenšek.

Nevarna prijaznost.

O nekdanj je bilo vedno živahno pri Navrtnikovih. Otroci iz cele vasice smo se radi zbirali tamkaj. Bilo je pa tudi prijetno, kajti pri Navrtnikovih so imeli vse, kar otrokom ugaja, in Navrtnikov Tonče je bil ponižen in prijazen deček. Vse otroke je imel rad, vse je rad razkazal, z vsakim se je rad pokratkočasil in poigral.

Zgodaj spomladi je bilo. Nesrečo so imeli pri Navrtnikovih. Stara pujsa je dobila mlade pujske, pa huda je bila nanje, da jih je hotela kar požreti. Vse je pomandrala, samo enega so rešili. Revčka, kam so ga hoteli djati? V kuhinjo na gorko, in mlečka, takisto gorkega, so mu dajali, ker grda mama ni marala zanj. Privadil se je gorkote in okreval je in se okrepil.

Kokljica je valila piščeta, tri je že izvalila, pa še ji je bilo treba valiti. Da bi ubožci ne zmrzovali in gladovali pri mamic, vzeli so jih in nesli, kam neki? Kam? V kuhinjo, na gorko. Koracali so po kuhinji in kavsali so zrnca. Soznanili so se s pujskom in prijatelji so bili. Skupaj so počivali. Pujsek se je zleknil ob gorki steni, petelinčki so poskakali na njega in čičkali na njem in takisto mižali in dremali. Ko so se pa prebudili, so pili skupaj mleko iz posodice, vsak po svoje.

Tudi siva Čiča tamkaj v pasji kolibi je dobila svojo družinico. Dolgo, dolgo so se tiščali mali zaljančki h kosmati svoji mamic. Čez nekaj tednov so se pa le osokolili in drug za drugim prišli gledat v svet.

„Štrbunk!“ pade prvi nerodnež čez prag v kuhinjo. Dobro je bil sprejet, tudi so mu dali jesti mlekca.

Še dvoje jih je padlo takisto v kuhinjo, za vse je bilo prostora pa tudi mleka dovolj; stara, dobra sivka v hlevu je takrat prehranila vse in „štrbunk“ se je ponavljajal povečkrat na dan.

Naposled pripelje še muca nekoč svoje mačice doli iz podstrešja, pogleda skrbno v kuhinjo in z „mijav“ pozdravi notri zbrano družino. Ko opazi, da ni nič nevarnega, še ona zavleče svojo čredo noter.

Najprej seveda k mleku, potem pa na gorko dremat in dromljat.

Taka družina se je nabrala v Navrtnikovi kuhinji. Sredi nje pa sta na pêtah sedela domači Tonče in sosedov Tinče, igrala se in smejala, da je kar zvenelo po kuhinji.

Vse se je rado imelo, vse se je igralo in veselilo. Bili so kakor gruča nedolžnih otrok, bogatih in revnih, gosposkih in kmetiških, ki se pa kljubtemu radi imajo in se prijateljsko zabavajo.

Takisto je bilo tistokrat v Navrtnikovi kuhinji.

Petelinčki so šli prvi s sveta, kuhariča jim je zavila vrat; pujsku je drugo leto klavec izpustil kri; psički in mačice so se večinoma razšli, le čuvaj in mucin sta ostala doma, kakor tudi Tonče in Tinče.

Ne rečem, da se ni v čuvaju semtertje vzbudila pasja narava, da bi je ne ucvril za mucinom, toda to je bilo prej v mladosti, ko mu je še bolj vroča kri plula po žilah. No, pa hudega mu le ni storil. Toda zdaj na stare dni, ko biva tamkaj v svoji hiši, narejeni iz starega soda, no zdaj sta pa kar debela prijatelja, in mucinu še na misel ne pride, da bi puhnil v čuvaja, ampak ljubeznjivo, takisto polahno, kriví svoj mehki hrbet in gladi čuvaju brke na njegovem starem licu.

Tonče in Tinče se pa ne moreta in se ne moreta. Enkrat je prišlo nekaj navskriž — ali zaradi jabolk, ali zaradi čmrljev, ne vem prav — navskriž jima je nekaj prišlo, pa se gledata že tri tedne kot pes in mačka. Ne, ne; ko bi se gledala kot Navrtnikov pes

in mačka, bilo bi dobro. A gledata se grdo kot Navrtnikov Tonče in Tinče — pravijo ljudje. Čudno, žival pozabi svojo naravo, človek pa ne more trpeti človeka.

Ferdo Gregorec.

Kako je Kotarjev Jožek prvi- krat jezdil.

Bil vam je Jožek „muhec“ prve vrste. Slednji dan je uganil kaj takega, da se mu je smejala vsa vas. Takrat pa, ko je zajezdil prvi-krat domačega belca, takrat se ni zljubilo nikomur se smejati, kajti . . . pa naj povem rajši prav od začetka, kako da se je to go-dilo.

Večkrat je videl Jožek svojega očeta na konju; jezdili so včasih na seménj, včasih napajat, ali pa kam drugam. Ej, kako jih je zavidal! Polovico nosú bi bil dal proč, če bi bil smel le enkrat, oh, le samo enkrat jezditi skozi vas, potem pa spet počasi nazaj domov! Toda oče so bili v tem neizprosni, tudi za cel nos in še za eno uho povrhu bi ne bili pustili Jožka na bistrega konja.

A Jožek je bil „muhec“ prve vrste!

V četrtek po obedu ni bilo očeta doma, a mati so pospravljali po kuhinji. Natihoma se je splazil iz sobe. Nekaj časa je lazil okrog hiše, potem pa se je jel pomikati prav počasi proti hlevu.

Oprezno je odprl vrata ter smuknil skozi nje.

Minuto pozneje so se vrata že spet odprla.

Prikazala se je počasi Jožkova glava. Skrbno je pogledal naokrog in ker ni videl nikake nevarnosti, je stopil čez prag, držeč v roki vrvico. Vlekel je na njej in privlekel iz hleva — belca.

Stopil je na klop ter se pognal na konja.

Juhu! Sedaj se mu je torej izpolnila želja, in še tako lepo zastonj, kajti nos se ga drži še cel. Juhuhu!

„Di hô! No, le pojdi; ne bodeva šla daleč, ne boj se ne. Di!“

Konj se je jel pomikati dalje, toda — joj! mati so stopili pravkar iz hiše.

„Za božjo voljo, Jožek, kaj pa misliš? Brž s konja, padel boš!“

„Sedaj pa le v dir! Bog vé, kdaj bom imel spet priložnost!“ si je mislil Jožek in je udaril konja po bedru. „Di!“

Konj je pričel teči, pa še enkrat ga je pritisnil Jožek. Dovolj je bilo: Belec se je tisti hip spel na zadnje noge — toliko da se je deček še prijel z obema rokama konju za vrat — nato pa se je spustil v dir, da se je dečku vrtelo v glavi. Čul je obupni klic materin, čul vpitje kokoši, katerih je bilo polno dvorišče, potem pa je šlo bliskoma dalje.

Grozne misli so šinile dečku v glavo.

„Kaj bo, če padem?“ je zastokal, „in me konj pohodi? Zdrobi me, rebra mi polomi! O, joj, joj...!“

E-ha, stoj! Eê!“ je kričal s trepetajočim glasom, pa konj je dirjal dalje in dalje iz vasi po travniku...

Jožek se je le še s težavo držal na belcu, delalo se mu je pred očmi črno, videl je dobrih deset skokov pred seboj deroči potok, videl, da dirja konj naravnost vanj in — izgubil je zavest...

* * *

Prebudil se je doma v postelji.

Začuden je gledal okoli. Mati so sedeli pri oknu in šivali; sicer ni bilo nikogar v sobi.

„Mama!“ je zaklical natihoma, potem ko se je domislil, kaj se mu je zgodilo; od bolečin ga je zbolelo po vsem telesu.

Mati so čuli. Hipoma so bili pri postelji. Objeli so bolnega sinčka, in solze so jim zalile oči. Hudo žalost jim je napravil Jožek, pa vendar so mu odpustili; ljubili so svojega porednega, a sicer dobrega sinčka.

„Mamica!“ je zastokal dečko zopet, „ali nisva padla s konjem v potok?“

„Nista, Jožek, ne,“ so odvrnili skrbna mati, „tik pred potokom si padel s konja v travo. Sreča je še bila; le zahvali svojega angela! Konja so šele drug dan ujeli.“

„Drug dan?“

„Da. Ne veš, ti si bolan že tri dni. Do danes se nisi zavedel.“

„Kaj bodo pa gospod učitelj rekli? Teden dni nisem bil v šoli.“

„Bili so že tu. Smiliš se jim. Dejali so, da si „muhec“, sicer pa priden.“

„Mamica, ne bodite hudi,“ je zašepetal zopet Jožek, „več vas ne bom žalil“ . . .

Potem je zaspal v sladek sen . . .

* * *

Peteklo je 14 dni, in Jožek je bil zdrav kot prej, le pametnejši je postal. Svojo dobro mamico je ubogal, da je bilo veselje.

Silno se je bal kônj; ognil se je vsakemu na rob ceste, nanj pa ne bi bil šel nikdar, če bi mu bil dal kdo tudi krono in še 10 vinarjev povrhu.

Ali pa ni Kotarjev Jožek res nikoli več jezdil? Da, jezdil je potem, ko je dorastel, ko je postal iz Jožeka Jože.

Lansko leto je bilo, ko je prijezdil skozi vas večji oddelek vojakov-dragoncev. Med njimi je bil — — i, kdo drug kot Jože Kotar. Sedel je na krasnem vrancu, ki je bil živ kot živo srebro.

V vasi so se vojaki odpočili, in takrat smo videli, da ni bil Jože zadnji med njimi. Na ovratniku je imel na vsaki strani po tri bele zvezdice — malo je bilo takih med njimi.

Da, da Jožek vam je bil „muhec“ prve vrste, sicer pa ni bil ne hudoben, ne neroden . . .

Mihael R.

Prosjak.

„Skorjice košček
Mi podarite,
Lačen želodček
Mi pomirite!“

Prosil je revež
Dobre vaščane;
Vsi so mu dali
Posteljo, hrane.

Vse vam poplačal
Bog bo obilo,
Žitno bo polje
Bolje rodilo.“

Drugo je jutro
Solzo utrnil;
Z doma odšel je
Več se ni vrnil.

Gradiški.

Medved pleše.

Hoja, hoja, na motvozu
Medved pleše v kolobar,
Teško se vrti okoli,
Pa priganja ga Bolgar.

Hoja, hoja, kosmatinec,
Slaba se ti zdaj godi,
Hej, vsa deca se ti smeje,
Kdo se danes te boji?

Hoja, hoja, ali v lesu
Tam je medved gospodar —
Kdor se mu preblizu upa,
Stare mu čeljusti par.

Tatjan.

Tepka.

Pridi, kmalu, pridi,
Oj jesen vesela,
Da bo hruška naša,
Naša tepka zrela!

V prešo mehke hruške
Oče bodo djali,
Mi pa krepko, urno
Bomo pomagali.

Oj, to sladek mošt bo
Tekel ven v posode,
Vsak ga rad bo srkal,
Vsak vesel ga bode.

Gradiški.

Zvečer.

Andantino.

P. Angelik Hribar.

1. Mo-li - tev drobne pti - čke Ve - čer - no zdaj po -
2. Zvo - ne okrog zvono - vi, In mo - je zdaj sr -

jo; Cve - ti - či - ce po - bo - žno, Po -
cé Spo - mi - nja se lju - be - zni, Ki

ve - ša - jo gla - vo. K po - či - tku se pri -
ču - je vrh ze - mlje. To čas je de - te

pra - vlja Do - bra - va in ra - van. Na
mi - lo, Da sna se ve - se - liš, Da

f *p*

ne - bu lu - na pla - va, Ve - čer je lep, mi -
nagneš, kakor cve - tje Gla - vi - co in za -

f

ran Ve - čer je lep, mi - ran.
spiš. Gla - vi - co in za - spiš.

f

Ve-čer je lep,
Gla-vi-co in

Luiza Pesjakova.

Zaspana muca.

Pa je raztegnila
 Muca tačice,
 Da bi si pogrela
 Bele dlačice.

Pa ti žarki vroči,
 Božajoči jo,
 So zaprli kmalu
 Trudno ji oko.

Pa je spala muca
 V sladkem, sladkem snu,
 Miške pa so skakale
 V hiši brez strahu.

Gradiški.

Kratkočasnice.

1. Ni bila šala. Prepirala sta se Jože in Janez. Jože počl pa Janeza za uho. Ta ga jezen vpraša: „Ali je bilo zares, ali za šalo?“ — „Zares je bilo, zares!“ reče Jože. — „No, le vesel bodi,“ odvrne Janez, „da je bilo zares, zakaj tega bi nikakor ne mogel pustiti, da bi kdo take šale uganjal z menoj!“

J. K.

2. Razpuščeno društvo. Razpuščeno je bilo društvo. Prebitek bi se bil moral razdeliti med člane; ali blagajna je bila prazna. Društvenik vpraša tovariša, ki je bil navzoč pri odločilni seji: „No, kako je šlo?“ — Odgovor: „Društvo smo kar razpustili in denar razdelili meni nič tebi nič.“

J. K.

2. „Kje je tu najbližja pot do mestne policije?“ vpraša tujec čevljarkega vajenca. — „Pobijte nekaj svetilk, pa boste takoj tam“, odgovori čevljarček.

J. K.

Rešitev demanta v 9. številki.

P
 r i s
 ž r j a v
 s a r d e l a
 P i j d e s e t i
 d r e s k a č
 b r e s t
 s t o
 i

Prav so rešili: Scheligo Irma, učiteljeva hčerka pri Sv. Jederti nad Laškem; Svetina Franci in Ida, učenca, in Anton dijak (na počitnicah) v Pliberku; Fabjančič Vladko in Franjo, dijaka na Bučki; Samsa Polđi, Sandka in Vidka v Ilir. Bistrici. Šorn Ivana uč. III. razr. v Kranju.